

ett eget liv. Ska jag då stå för den? En fråga är ju vad syftet med ett verk är. Vilka verk har genomslagskraft? Varför just dem?

Det här att du har skrivit låtar som du som person aldrig skulle vilja stå för i alla sammanhang - det känns befriande att höra. Det MÅSTE ju vara så för många som sysslar med skapande, men man hör det sällan uttalas.

Ja, nä, de låtarna skulle jag sannolikt inte ens spela för min närmaste. Men de är skrivna, och de finns.

Nån av Järnblod-medlemmarna (Jens, I guess) hyllade ju förövrigt er för ett par år sedan genom att köra en cover på "Barnvisa för en grå värld" som lades ut på bandets Facebook-sida. Har ni en stor fanbase i Kiruna?

Det var Jens som gjorde den covern, även Linus från Järnblod har gjort några covers tidigare. Uppriktigt sagt så vet jag inte hur det ser ut i dagsläget, det finns ett hyfsat antal hängivna som skrivit till oss under åren vi varit tysta, inte bara i Kiruna. De som lyssnat på oss, har lyssnat på oss länge, och i Kiruna har man hört oss längst. Jag ser fram emot att märka hur vår fanbase ser ut när de nya låtarna släpps. Jag räknar kallt med norrlänningarna.

Ja, skam vore det väl annars. Ambitionen med er musik var från början att den skulle vara vemodig och ångestladdad, men den blev snarare arg och politisk. How come? Slump eller det politiska läget krävde det?

Vemodet krävde väl kanske sin rätt. Det är osannolikt att man ska orka gå runt i sin vardag och fundera på saker man behöver sörja och acceptera bara för att skriva låtar av det, för att man bestämt sig något år tidigare. Det hela växte, och fick handla om vadhelst det behövde handla om, i våra liv, vår vardag och våra tankar. Vemodet får gärna göra comeback när det behöver det, och ilskan får allt utrymme som krävs. Jag längtar efter att släppa glada låtar och försöka fylla spektrat av känslor, men det är nog sällan jag känner behov av att få ur mig glädjen. Så i korthet - slump!

Annars känns det ju klassiskt för norrländsk trallpunk - det ska vara deppigt, ångestfyllt och molligt. Är det klimatet och mentaliteten som har ett järngrepp över befolkningen eller har det blivit en image som tjänstgör som motvikt mot det glättiga etablisemanget i söder?

Jag tror det finns en mentalitet. Två gånger i livet har jag reflekterat över den. Första gången när jag satt och sorterade foton på min dator för några år sedan, och såg en ganska kraftig skillnad från att jag flyttade söderut. Åren innan fanns inte ett enda leende på en enda fest. Det fanns gott om bilder på eldiga diskussioner, spännande händelser eller ironiska poser, men inga spontant skrattande ansikten. Jag kanske var dåligt sällskap och fotograf, eller hade otur med vädret. Jag tror dock inte det är klimatet, utan jag tror det är samma sak som vi diskuterade i Göteborgs förorter. Hur ser framtidsutsikterna ut för en ung människa i en industriort? Sannolikt relativt utstakade. De som bryter mot normen har flyttat. De som är kvar och är framgångsrika arbetar i den stora industrin. Inget ont i det, det är mycket väl ett fullt och givande liv. Men samtidigt går du hem efter ditt skift och matas med bilder av hur en framgångsrik 30-åring ska se ut på teve, med normer och förväntningar som inte är i närheten av vad du lever eller vill ha. DET tror jag väcker en dissonans och en sammanbitenhet. I alla fall var det så för mig. Men jag övertänker kanske. Andra gången jag reflekterade över det var när jag några år senare upptäckte David Väryrnens verk om den Tornedalska kulturen och insåg där och då att det jag trodde var min personlighet, i lika hög utsträckning var min kultur. (Samtidigt vill jag å Kirunabornas vägnar passa på att tacka alla frisörer och webbdesigners i Stockholm för att de försörjer oss, ger oss vår el, vårt virke och vårt stål.)

Hehe. I Skruttt-intervjun från 2005 nämnde Olle en av vår tids

främsta orsaker till den där typen av politisk spänning och polarisering som inte leder till någon positiv samhällsutveckling, nämligen att akademiska yrken övervärderas i förhållande till traditionella kroppsyren. Inte nödvändigtvis alltid i lön, men i status och i tillgång till det offentliga ordet. Det här borde vi prata mycket mer om. Har man rört sig inom akademien så vet man att det är oerhört mycket navelskåderi och snömos utan substans.

Ja, absolut, det tog ett antal år innan jag slutade känna mig som ett komplett UFO i den världen. Kan verkligen relatera utifrån de stora språkliga och kulturella skillnaderna man upplever när man kommer från en annan bakgrund eller samhällsklass in i den världen. Minns att jag inte ens förstod frågorna som ställdes av åhörarna på föreläsningarna i början, kände mig så otroligt korkad. Minns att jag lyssnade på "Lat" och "Välj dina föräldrar" med DLK under den perioden. Men som du säger, ganska snabbt såg man nog igenom den intellektuella kukmätartävlingen som mycket av den akademiska världen frodas kring och medvetet eller omedvetet använder som uteslutningsmetod för att säkerställa att rätt kennel når framgång. Det offentliga ordet har väl i viss mån förfolkligats i samband med sociala medier, minns att jag tyckte det var ett stort steg i rätt riktning när det begav sig... Men säg den lycka som varar, nu står vi ju dock inför helt andra utmaningar när det gäller det - apropå mättnad, polarisering, snuttifiering i den offentliga debatten... Idag klarar jag inte ens av att se vanliga nyheter utan att få puls och blodtryck.

Precis, den sociala medier-revolutionen har ju både inneburit en demokratisering (vem som helst får en plattform, om än en begränsad sådan) men också delvis förpestat debattklimatet. När diskussioner förs är det oftast antingen idel ryggdunkningar eller primitiv pajkastning. Personligen har jag mest börjat följa meningsmotståndare eftersom jag inte klarar av det förstnämnda.

Kul! Samma här. Skakade sönder min filterbubbla totalt för några år sedan och känner att det är något av det bästa jag gjort.

Får bli numrets rekommendation till läsarna! Nutiden för Vintertid då. I förra numret av den här anspråklösa blaskan berättade ni att det var Jens från det gamla punkbandet Johnny Mögel (där även er gamle trummis Kim lirade) som hörde av sig angående de då outgivna låtarna som gjordes efter "Ge oss en orsak" och att hans pepp ledde till att ni drog igång igen.

Ja, det stämmer! Han lyckades ju även skaka fram en ganska prominent trummis, något som omedelbart fick blodet att rusa. Jag satte mig och spelade in runt 16-17 demolåtar ganska snabbt för att skicka till grabbarna som då fick börja repa på egen kammare. Tur eller otur, denna trummis hade inte möjlighet att ta på sig ett nytt projekt, vilket